

**R. P. Francisci Svarez Granatensis, E Societate Iesv
Doctoris Theologi, Et In Connimbricensi Academia
Sacrarum Litterarum primarii Professoris Opvs, De Virtute
Et Statu Religionis**

Qvo Quid Contineatur, Index proximus indicabit

De Obligationibus Religiosorum ex Regula, Prælatione & subiectione
regulari provenientibus, De varietate Religionum tam in genere, quàm in
specie, De Religione Societatis Iesv in particulari

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, 1626

Cap. I. An simplex Castitatis votum quod in Societate fit, dirimat
matrimoniu[m] postea contractum?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93501](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93501)

LIBER QVARTVS.

De votis simplicibus castitatis, paupertatis, &c. quæ in Societate IESV emittuntur.

Explicita qualitate vinculi

scholarium in Societate ap-

probatorum ad exactam hu-

ius status declarationem ne-

cesse est, de singulis votis, pro-

ut in eadem Societate nuncun-

pantur, aliquid sigillatim di-

cere; postea verò in sequenti-

bus libris de studis, aliisque actionibus tractabi-

mus.

CAPVT I.

Votum castitatis scholarium Societatis IESV quale sit, & an dirimas subsequens matrimonium.

I. *Prima sup-
posicio pro
parte tituli.*

*Secunda
supposicio.*

Quamuis inter vota minus perfectum sit votum paupertatis, tamen, quia votum castitatis brevius expediri potest, ab illo incipimus. Quod ergo attinet ad primam tituli partem, suppono primò hoc votum esse omnino integrum & perfectum, tam in extensione materiæ, quam in obligatione quam inducit: comprehendit enim totam materiam castitatis sine vlla restrictione, & ad totam illam seruandam obligat cum omni rigore, cum quo potest obligare castitatis votum. Et ideo nihil circa hæc addendum nunc occurrit, iis quæ generatim de voto castitatis disputauimus superiori tom. Suppono secundo hoc votum esse per se annexum statui religioso, & traditioni seu dedicationi ad cultum Dei, quam de se facit talis persona in tali religione approbata. In quo, suo modo conuenit hoc votum cum solenni voto castitatis religionis, quoad perpetuitatem, & separabilitatem à tali statu. Et ideo quæ hic possent tractari de dispensatione huius voti per se, ac separatim à vinculo traditionis, seu incorporationis cum Societate, eandem rationem habent cum illis quæ de voto solenni castitatis ibidem in simili puncto dicta sunt. Simpliciter enim inseparabile est à tali statu illo durante, neque in hoc cadit vnquam dispensatio, nec fortasse cadere potest, & certum est præter summum Pontificem neminem habere hanc potestatem. Vnde licet Societas possit hoc votum tollere irritando hoc vinculum modo in cap. vlt. superioris libri declarato, non tamen potest recento vinculo alicui facultatem dare ducendi uxorem, veluti sub ea conditione, & lege, vt si moriatur vxor, idem vinculum cum Societate maneat idem, & quasi reuiscat, quoad vsum, quia nullibi data est illi hæc potestas; & quia ibidem generaliter dictum est non habere potestatem dispensandi in his votis, hæc autem quædam dispensatio esset, & adeò specialis, vt nec à Pontifice vnquam concedatur, & dubium sit an concedi possit in quo (vt dixi) idem sentiendum est quod de voto solenni, quia & quæ per se

annexum est statui religioso. Ab illo ergo solùm differt conditione quam includit traditio, cui annexum est. Et ideo omnia quæ diximus de illo voto solenni, huic communia sunt, his exceptis, quæ ex illa conditione, vel carentia eius, pendunt, vt est irritabilitas, de qua iam dictum est, & vis dirimendi matrimonium vel subsequens, vel antecedens, de quibus hic solùm in præfati c. & sequenti dicendum superest. In tertio verò ad maiorem explicationem, & commendationem nostri instituti aliqua de huius voti obseruantia adducemus.

Quod attinet ad 2. partem tituli, questio solùm intelligi potest, quamdiu hic status durat, nam si quis eiiciatur à Societate votis solutis, & ex religioso factus non religiosus clarum est non impediri hoc voto, quominus matrimonium licet, & validè contrahere possit, quia illud iam non est, & quod non est, nullum effectum habet. Potest autem questio tractari aut de hoc voto secundum se solùm, quatenus per se est annexum tali statui, vel ratione iuris positum specialiter à Gregor. XIII. in Constitutione, *Assensum Dimisso*.

Primò ergo certum est hoc votum ante illud decretum Gregorij impediuisset quidem, non tamen irritasse matrimonium postea subsequens. Hæc assertio certa est, primò ex Greg. XIII. in dicta Constitutione, vbi illud ius condit tanquam nouum, & ideo in priori bulla vbi idem institutum confirmauerat, & hos scholares veros religiosos esse declarauerat, nullam huius rei mentionem fecit, & nobis qui eo tempore Theologiam Romæ profitebamur, constat, magna diligentia, & studio, & ab ipso Pontifice, qui doctissimus erat, & ab aliis doctoribus Theologis & Iurisperitis laboratum esse inquirendo, an posset Pontifex, & an expediret tale impedimentum addere, omnesque pro certo supponebant vsque ad illud tempus hoc votum non habuisse illum effectum. Quod etiam in tota Societate, & in omnibus, qui illud emittebāt pro indubitato sensu per habitum est, quod est signum neque à venenibus fieri, neque à Societate solutum fuisse acceptum sub illa intentione irritandi. Denique si aliquando contigit tale matrimonium sacrilege contrahi, dissolutum postea non est, sed ratum permansit, extra omnem controuersiam, de quo etiam nobis euidenter constat, quod est signum hoc sensu fuisse receptum tale votum in vniuersa Ecclesia. Ratio verò à priori est, quia hoc impedimentum non est annexum voto castitatis, nisi ex constitutione Ecclesiæ, vt in eadem constitutione idem Pontifex sentit, & significauerat prius Bonifacius VIII. in cap. vnico de voto in 6.

Dux verò contra hoc occurrunt obiectiones. Prior est, quia ex multorum sententia, votum castitatis eo ipso quod est per se annexum traditioni religioso, irritat matrimonium contrahendum, ex præfati traditionis, absque alio statuto Ecclesiæ: ergo iuxta illam sententiam, idem dicendum erit de hoc

de hoc voto; nam in Societate semper fuit per se annexum traditioni, & vero statui religioso, neque quoad hoc, ut supra lib. præced. à cap. 2. visum est, Gregorius XIII. edidit ius novum, sed magis declaravit antiquum, cum quo, vel ex quo ipsa Societas nata est. Nec quoad hoc videtur referre, quod hæc traditio, non sit ita absoluta & perpetua ex parte Societatis, sicut est in aliis religionibus; nam hinc solum colligi potest proportionalis differentia; scilicet, hoc impedimentum in hoc gradu Societatis, non esse ita perpetuum intrinsecè, & ex omni parte immutabile, sicut est in religiosis professis. Illud autem nihil obitare videtur, quominus cum proportione dictum impedimentum ita nascatur ex hoc voto quoad durat, sicut ex alio; Nam ratio ob quam dicitur sequi ex voto solenni, ratione traditionis, est quia talis persona iam non habet dominium sui corporis, ut illud tradat alteri. At hæc ratio etiam in hoc voto, quoad durat, locum habet, quia etiam est annexum traditioni; per quam omnino idem ius translaturum est in religionem: & persona, durante illo vinculo, æque non est sui iuris, neque habet potestatem in corpore suo; ergo durante illo statu, traditio erit nulla, facta alteri per matrimonium.

Profectò illatio obiectionis apud me est valde probabilis, & efficaciter probata ex proportionalitate rationis, quæ potest hoc exemplo declarari. Nam si Ioannes v.g. se traderet in servitutem Petro sub reciproca obligatione, ut nec Ioannes se à servitute eximeret, nec Petrus illum manumittere posset. Franciscus autem se traderet in perpetuam servitutem sine obligatione ex parte Domini, sed cum potestate manumittendi illum, si vellet; nihilominus Franciscus, & Ioannes æque impotenter manent durante illo statu, ut se alteri tradant in servitum: quia utraque donatio fuit æque valida, & utrumque æque priuavit iure in se ipsum: solumque relinquunt illa differentia, quod Ioannes nunquam potest iterum fieri liber, & ideo impotentia eius est omnino perpetua; Franciscus autem potest manumitti, & tunc si fiat liber, poterit alteri se tradere in servitum si voluerit. Ita ergo est in Societate; nam ex parte se tradentium, est æqualis donatio, & consequenter æqualis priuatio iuris in se ipsos. Differentia autem solum est in obligatione ex parte religionis, quæ ad prædictum effectum nihil refert, ut ex dicto exemplo constat. Et ratio etiam est evidens, quia illa impotentia, si vera est, non fundatur in obligatione alterius, sed in priuatione iuris in se ipsum, quia translaturum est in alium. Respondeo ergo ad obiectionem, hoc discursu potius mihi probari, & confirmari, illam multorum sententiam esse falsam, de qua rein tom. præced. lib. 2. à c. 7. dictum est. Sed confirmationem hanc, hic, inde remissi, quia prius non poterat sufficienter intelligi. Itaque in forma negandum est obiectionis antecedens.

VI. Alia obiectio est, quia à principio institutionis Societatis optime potuit hoc votum comprehendere sub declaratione Bonifacii in cap. unico de voto in 6. Ergo virtute illius decreti habuit semper hoc votum vim irritandi matrimonium subsequens. Cōsequenter est clara, & antecedens probatur. Nam ibi in vniuersum dicitur votum solennizari quoad hunc effectum per professionem factam in religione approbata à sede Apostolica. Dictum est autem supra lib. præcedent. cap. 5. hanc incorporationem scholarium in Societate, rectè posse professionem appellari, & sub ea voce sæpe in iure comprehendere, præsertim in favorabilibus, inter quæ merito computari potest hoc decretum: nam fauor religionis, & ipsius voti est, quod tantam habeat effectum. Franc. Suar. de statu relig. Tom. I. V.

caciam. Diceret fortasse, in ipsis constitutionibus Societatis declaratum esse, tam ex intentione vouentis, quam Societatis, hoc votum non fieri, ut solenne, sed ut simplex, & ideo non potuisse sub illo decreto comprehendere. Sed hoc non videtur satisfacere; nam intentio vouentis nihil refert ad illam solennitatem, quæ in hoc impedimento consistit: nam hoc impedimentum non provenit à voluntate vouentis, vel acceptantis, sed ab statuto Ecclesiæ; unde si de facto fiat illud votum cui Ecclesiæ adiunxit hoc impedimentum, quidquid vouens intendat, contrahet illud, ut si quis recipiens ordinem sacrum intendat simplex votum emitte, & non solenne; nihilominus votum eius solenne erit; quia factò ipso ordinationis sacre solennizatur, virtute Ecclesiastici decreti, & independentem, ab eius intentione. Sic ergo cum illa intentio non impedit proprium vinculum religiosum in religione approbata, quod generatim per veram professionem contrahitur, non poterit impedire quominus votum inde solennizetur quoad hunc effectum impediendi matrimonium, quamvis maneat simplex quoad carentiam absolutæ perpetuitatis, & quoad irritabilitatem ex parte religionis; nam cum hoc pendeat ex mutua obligatione, pendet etiam ex intentione operantis. Maxime, quia à principio in ipsis bullis approbantibus Societatem, declaratum est, hoc votum ita acceptari, & ideo esse simplex, & non solenne, quoad carentiam perpetuitatis absolutæ, nunquam tamen declaratum est, non comprehendere sub solenni, quantum ad illum effectum.

Respondeo nihilominus, verius esse hoc votum non fuisse comprehensum sub illa declaratione Bonifacii VIII. non quia Societas tunc instituta non esset; nam hoc non obstante, vota professorum Societatis, & cuiuscunque religionis post illud decretum approbata, sub eo planè comprehenduntur, sed quia nomine professionis ibi non includitur hæc traditio, & acceptatio, seu incorporatio scholarium in Societate. Hoc autem ostendit imprimis usus ipse, & communis sensus omnium sapientum, qui sunt præcipui legum interpretes. Secundo, quia Bonifacius re vera intendit loqui de professione simpliciter, quæ omnem perfectionem vinculi religiosi, etiam cum absoluta perpetuitate includit: nam ponit hoc impedimentum tanquam perpetuò immutabile: tunc enim nondum erat in Ecclesiâ visum, aut interdictum impedimentum irritans matrimonium ex vi voti, quod auferri postea posset, & mutationem, seu electionem personæ à statu religioso. Tertiò, quia ex prima institutione Societatis hoc votum, ut simplex omnino institutum est, & eodem modo fuit à Pontificibus approbatum, & receptum, non solum propter conditionem, quam includit ex parte traditionis, sed etiam, quia non est illi addita vis inhabilitandi personam ad matrimonium; imò ex priori conditione sequebatur hæc posterior, iure ordinario, quia Ecclesiæ nunquam addiderat tale impedimentum nisi voto omnino absoluto. Quod ordinarium ius in principio Societatis conditum autem non fuit; & ideo tam ex intentione emitentis, quam Societatis acceptantis, & sedis Apostolicæ approbantis fiebat hoc votum, tanquam omnino simplex, nullumque habens annexum impedimentum irritans subsequens matrimonium.

Secundò certum est post constitutionem Gregorij, *Assistente Domino*, hoc votum, quamdiu durat, reddere personam inhabilem ad matrimonium contrahendum. Patet, quia ita expresse in illo definitum est, cum enim dixisset, neminem posse tollere hoc votum, nisi vel summum Pontificem, vel

Pp 3

Socie-

Eusio.

Non videtur satisfacere.

VII.

Probabilis ad obiectionem responsio tripliciter suadetur.

VIII.

Asserit omnino certum ex decreto Pont. Greg. XIII.

*Id decretum
potius con-
d. probatur
tripliciter.*

Societatem dimittendo personam, subdit. Neque autem huiusmodi dimissionem in matrimonium contrahere, quoniam eo omni ad contrahendum inhabiles, ac contractus huiusmodi nullus & irritus esse, prout irritos facimus, & nullum. Duo autem à nobis probanda sunt, scilicet, & Pontificem potuisse hoc facere, & expediens fuisse. Primum satis ex facto ipso probatur: valde enim erraret in sana doctrina, qui supposito facto, auderet potestatem negare, nam esset intolerabilis error in Ecclesia. Deinde probatur, quia Ecclesia potest matrimonij impedimenta irritantia augere, vel minuire, ut definit Concil. Trident. sess. 24. sess. 3. loquens in particulari de gradibus consanguinitatis: eadem autem ratio est de reliquis. Vnde cap. 2. & 3. coarctat impedimenta irritantia, quæ ex affinitate carnali, publica honestate, & cognatione spirituali oriuntur: & à contrario in cap. 1. inducit novum impedimentum matrimonij clandestini. Præterea certum est, hoc impedimentum adiunctum esse voto Clericorum ex constitutione Ecclesiæ: ergo addi etiam potuit huic voto Societatis. Quin etiam Sot. in 4. d. 27. quæst. 1. art. 4. de militibus S. Ioannis affirmat illorum votum non irritare matrimonium natura sua (cùm de aliis religiosis oppositum censetur) sed ex Pontificum constitutione; supponit ergo posse hoc impedimentum addi per Ecclesiam alicui statui religioso; ergo eadem ratione potuit Gregor. huic statui & voto hoc impedimentum adiungere. Dices, esse diuersitatem, quia hoc votum non est ita absolutum. At hoc quid interest? Nam quamdiu durat tam verum votum est, tamque verum votum religiosum constituit, sicut quodlibet aliud. Quod autem in casu aliquo auferri possit, non obstat quominus ei possit adiungi impedimentum, quod, illo ablato, auferatur. Sicut carentia Parochi & testium supposita personæ sunt inhabiles ad contrahendum; illa autem conditione ablata, aufertur inhabilitas. Item minor ætas quamdiu durat, facit inhabilem, ea verò transacta tollitur inhabilitas. Itaque nulla ratio asserri potest, cur hoc fieri non potuerit, & alioqui potestas Pontificis est suprema, & vniuersalis ad constituenda impedimenta, quæ matrimonium dirimant, si expedire censuerit.

*Effugium
occluditur.*

IX. Cur autem hoc expedierit dubitari potest. Nam si hoc erat expediens, cur à principio factum non est. Cur ita in re adeo graui, & quodammodo substantiali, tam citò mutatio facta est? Neque enim tam breui tempore res adeo mutari potuerunt, ut dicamus cepisse esse expediens quod antea non fuerat. Verum absque vlla dubitatione fuit expediens, & opportunum remedium ad subueniendum Societati aduersus fraudes, & iniurias, quæ in illo negotio vel illi fiebant, vel facili fieri poterant, contra diuinum honorem, commune bonum, reuerentiam religiosi status, ac denique in perniciem ipsorummet vouentium, seu religiosorum. Prius enim ad succurrendum his damnis obligationi votorum addita sunt Ecclesiasticæ poenæ excommunicationis, & aliæ, quæ apostatis imponuntur. Postea verò experientia comperit, in tanta malitia hominum, hæc remedia non esse satis efficacia, quia semel contracto matrimonio vellet, nollet, cogebatur Societas personam dimittere, & priuari operariis, quos multis laboribus & expensis habiles ministros crearat ad seruendum Ecclesiæ. Cùm autem personæ essent habiles ad matrimonium validè contrahendum, & à cognatis vel amicis poterant interdum ad hoc vehementius induci; & ipsi etiam possent procliuiores, & faciliores inueniri circa huiusmodi lapsum, imò aliquando possent Societatem decipere mala fide in ea, fictoque a-

*Affirmandū
esse ostendi-
tur ex con-
trariis in-
commodis.*

nimo multo tempore perseverando, solūmadfiterarum profectum, ut inde commodius possent alium statum assumere, cū id facere possent, etiam inuita Societate: Ad subueniendum huic incommodis, conueniens fuit personas inhabiles reddere, ne facili possent à suscepto statu cum detrimento religionis, ipsa inuita, recedere.

Est commodum huius rei exemplum in cap. cum ex eo, de Electionib. in 6. ubi Bonifacius VIII. cum generaliter dispenset cum personis habentibus beneficium Parochiale, ut studiorum gratia, non teneantur intra annum Sacerdotes ordinari, licet id statutum esset in Concil. Lugdunensi. ut habetur in cap. licet. eod. tit. adiungit nihilominus, ut infra annum teneantur saltem ordinem subdiaconatus suscipere: & causam, seu rationem reddit. *Nescimus à multo de Christi pat. imonio sublimi in olim statum esse dignoscitur, à statu retrocedere valeant clericali.* Vbi glossa aduertit prudenter ex præteritis circa futura cauere, ad vitanda ergo impedimenta, quæ per experientiam cognita fuerant, voluit Bonifacius huiusmodi Parochos statim fieri inhabiles ad matrimonium, subdiaconatu suscepto. Eandem ergo providentiam habuit Gregor. XIII. in Societatem, & ideo illa non fuit reprehensibilis mutatio, sed utilis additio, quia hæc est humana conditio, ut non statim valeat comprehendere, quid in omnibus, & singulis rebus magis expediat: unde est illud Proverb. 4. *Insuperum sensus quasi luc splendens procedit, & crescit usque ad perfectum diem.* Si enim militer in Societate à principio, qui in ea vota emittunt, non fiebant inhabiles, saltem ex statu inuito Ecclesiæ, ad professionem emittendam in quacunque religione; postea verò experimento comperit, expedire hanc inhabilitatem addere, aut declarare, præterquam respectu Carthusiæ, ut sic indemnitati, tranquillitati, & conseruationi Societatis consuleretur, ut Pius IV. & Pius V. in sua bulla statuerunt. Ita ergo, vel certè maiori ratione expediens fuit hanc inhabilitatem ad matrimonium addere, quia magis indecens est, à statu religioso ad matrimonium transire, & maius scandalum generat, & facilius potest religiosorum animos perturbare. Denique cū vinculum hoc status religiosi sit quoddam matrimonium spirituale cum Christo, merito, dum in eo statu periculerat quis ad matrimonium inferius inhabilis redidit.

Hic verò inquireret aliquis, an per illud Gregor. XII. decretum, facti sint ipso iure inhabiles ad matrimonium scholares, qui iam vota in Societate ceperant miserant. Nam cū ipsi hoc non voverint, neque prædictum intenderint, quando approbati fuerunt, nisi de non consentirent, & vota sua in eo gradu rata haberent, non viderentur potuisse virtute solius extrinsecæ legis inhabiles reddi, præsertim, quia leges non respiciunt præterita, sed futura. Cap. 2. de constit. vnde (quidquid sit de potestate) de facto non videtur hoc decretum illas personas reddidisse inhabiles. Quod etiam confirmatur, quia lex irritans habet vim legis poenalis, iuxta glossam in cap. de cet. de immunit. Eccles. in 6. verbo *Pro offus*, de quo multa congerit Panormit. in cap. 2. de constit. numer. 5. & ibi additio eius, verb. *retroactio alicui.* Viderique possunt alij apud Sancium lib. 3. de matrim. disput. 4. a numer. 8. & in opere nostro de legib. lib. 5. cap. 19. Dicendum nihilominus est, illud decretum statim habuisse effectum in omnibus personis Societatis, quod est certum, & ita ab omnibus intellectum. Et in primis, quod ita fieri potuerit à Pontifice, patet, quia per illam legem potest non inhabilitari persona ad aliquid præteritum per se (hoc enim sensu verum est statutum non respicere præte-

Unus Pontifex eas com-
gruendat.

Preterea ſed ad matrimonium in futurum contra-
rendum: ergo ex hac parte optime potuit hoc de-
cretum comprehendere, non ſolum perſonas futu-
ras in Societate, ſed etiam exiſtentes iam nam con-
ſtitutio in aliqua, vel pro aliqua communitate fa-
cta, non ſolum obligat, vel comprehendit perſonas
futuras in tali communitate, ſed etiam iam exiſte-
tes in illa. Imò per ſe primò obligat præſentes, qua-
renus conſtituunt actu hoc corpus: atq; hoc modo
lex reſpectu perſonarum non ſolum reſpicit futu-
ras, ſed etiam præteritas, vel potiùs præſentes, licet
per actum præteritum tali communitati vnita fue-
rint. Deinde nec ratione materiæ repugnat hoc de-
cretum habuiſſe ſuam efficaciam circa perſonas, quæ
iam voverant in Societate caſtitatem: quia Ponti-
fex non ſolum poteſt adiungere hoc impedimentum
voto in futurum emittendo: ſed etiam iam emiſſo
quatenus in præſens moraliter durat, & fit. Quia
non eſt maior ratio vnus, quam alterius. Neq; ad
hunc effectum neceſſarius fuit conſenſus talium
perſonarum: ſed Pontifex ipſe per efficaciam ſue le-
gis potuit talem inhabilitatem inducere, & ſubſe-
quentes cōtractus irritare, quia per hoc decretum,
nullam obligationem nouam ad aliquod opus cō-
ſilij, talibus perſonis impoſuit, neq; ad aliquem ſta-
tum eos obligauit: iam enim ratione voti teneban-
tur non contrahere matrimonium, & in ſtatu per-
fectionis perſeuerare: ſed ſolum per eam legem cau-
tum eſt, ne illi ſtatui talis iniuria fieret, & medium
prudens adhibuit, quo illa obligatio melius im-
pleretur: nihil ergo eſt in ea lege, quod excedat Pon-
tificis poteſtatem, aut propter quod inferiorum
conſenſum requirat.

XII.
Inſtancia
contra pro-
ximam re-
ſolutionem
adducitur.

Dices, qui, priuſquam Eccleſia inhabilitaret Sacer-
dotes ad matrimonium, erant in ſacris ordina-
ti, non potuerunt per legem poſteriori latam inha-
bilitari, vt in ſuperiori tomo retinimus: ergo neque
in præſenti. Reſpondeo ad antecedens dupliciter id
potuiſſe contingere: primo quòd illi ſacerdotes
nullum haberent votum ſimplex integræ caſtita-
tis, & ſic dato antecedente, negatur conſequentia:
eſt enim ratio valde diuerſa: nam illi non poterant
cogi ad vouendam caſtitem: *abſolute & ſimpliciter*:
ergo nec poterant eis matrimonium prohiberi ipliſ
noſcentibus, quia hoc eſt opus conſilij, ſecluſo voto:
ergo multo minus poterant ad matrimonium inha-
bilitari, quia hoc plus eſt, quàm prohiberi: in
noſtro autem caſu ſupponitur iam votum & obli-
gatio in perſonis. Dixi autem *abſolute, & ſimpliciter*,
quia ſi ad Eccleſiæ bonum expediret, potuiſſet in eo
caſu Eccleſia illis clericis præcipere, vt vel ab uſu
Ordinum abſtinerent, vel caſtitem promitteret,
& ita eo ipſo quod ordine ſacro vterentur, eos inha-
biles ad matrimonium reddere: de quo citato
tom. dictum eſt. Alio modo poterat id contingere,
ſcilicet, vt ſacerdotes illi haberent votum ſimplex
caſtitalis, quia Eccleſia nondum impedimentum
hoc adiunxiſſet, & tunc negatur antecedens: ſic
enim in eo etiam caſu procedunt omnes rationes
factæ.

XIII.
Reſoluitur
vltimus
quod de ſa-
cra compa-
rendis ex
iſſis Pontifi-
cis verbis.

De poteſtate igitur nulla poteſt eſſe dubitandi
ratio. Quod autem etiam de facto hoc ſenſu lata
fuerit illa lex, patet primò ex ſerie, & contextu il-
lius conſtitutionis. Nam prius expreſſe loquitur
tam de his, qui hæc vota in Societate emiſerunt,
quàm qui in futurum emittent, & de vtriſq; expreſſe
declarat *verè & propriè religioſos fuiſſe, eſſe, & fore*: & de
illis conſequenter ait eſſe exemptos, ac ſedi Apoſto-
licæ immediatè ſubiectos, gaudereque priuilegiis
Societatis, & fore apoſtatas, & excommunicatos
à Societate fugiendo: ac tandem de illis ait, *eos omnes
ad contrahendum inhbiles facimus*. Ergo euidenter
loquitur etiam de his, qui iam erant in hoc gradu
religioſorum Societatis conſtituti. Poteſtque hoc

confirmari à ſimili: quia quoties Eccleſia ſimilia *Conſirma-
impedimenta de nouo imponit, omnes perſonas tur à ſimili.*
iam exiſtentes, & capaces talis impedimenti com-
prehendit: vt lex Concil. Tridentin. de inhabi-
litate ad contrahendum clandestinè, omnes ho-
mines iam exiſtentes, & antea habiles compre-
hendit. Et ſi Eccleſia nunc adderet quantum gra-
dum conſanguinitatis inter impedimenta irritan-
tia, non ſolum futuros homines, ſed etiam iam
exiſtentes, & in eo gradu conſtitutos inhabiles red-
deret: Sicut etiam eſt contrario, quando reſtrinxit
gradus aſſinitatis, etiam iam natos, & in aliquo
gradu exiſtentes eo impedimento liberauit. Et per
hæc ſatisfactum eſt ad rationes dubitandi in con-
trarium.

CAPVT II.

Vtrum vota ſimplicia in Societate emiſſa dirimant præcedens matrimo- nium ratum.

DE hoc articulo nihil expreſſe declaratum inue-
nitur in toto ſpeciali iure Societatis, neque in *I.*
conſtitutionibus, neque in bullis Apoſtolicis huius *Sententia
querendum
affirmans.*
religionis, & ideo res hæc aliquibus dubia viſa eſt.
Neque defuerunt graues Doctores, tam eiufdem
Societatis, quàm externi, quibus viſum fuerit hæc
vota dirimere matrimonium ratum, eo ipſo quòd
conſtituunt hominem verè religioſum; nam ha-
bent traditionem adiunctam per ſe, & natura
ſua repugnantem traditioni, quæ in matrimonio
fit: verè enim ac propriè conſtituunt hominem
in ſtatu perfectionis non minùs quàm vota: &
profefſio facta in quacunque alia religione appro-
bata: ergo habent eandem vim ad diſſoluendum
matrimonium ratum, priùs contractum. Patet
conſequentia, quia vel matrimonium illud inclu-
dit conditionem libertatis tranſeundi ad ſtatum
perfectionis religioſæ, & ſic illa conditio impletur
per hæc vota: vel ſupponit declarationem Eccleſiæ
per traditionem, vel legem vniuerſalem dantem
hanc facultatem his coniugatis, & ſic etiam ſub hac
generalis regula comprehendetur hic ſtatus cum ſit
verè religioſus, & perfectionis, & decreta quæ de
hoc loquuntur, non aliud requirunt, nec pro-
feſſionem nominant, ſed ingreſſum religionis, vt pa-
tet cap. *expulſio*, cap. *ex parte 2.* de conuerſion. coni-
ugat.

Secundò videtur ſaltem hæc ſententia nunc pro-
banda, quando hæc vota reddunt perſonam inha-
bilem ad ſubſequens matrimonium ex conſtitu-
tione Gregor. XIII. *Aſcendente Domino*: Nam hinc ſi-
ri videtur, vt habeant etiam ad diſſoluendum præ-
cedens matrimonium ratum, tum quia non eſt
maior ratio de vno quàm de alio, cum hæc inha-
bilitas requiratur traditionem, & ſtatum repugnantem
matrimonio: tum etiam, quia iam in tali voto re-
peritur omnis ſollemnitas, quæ in voto religionis
deſiderari poteſt, vt diſſoluat matrimonium ratum
iuxta doctrinam Concil. Tiden. ſ. ſ. 2. 4. can. 6. & an-
tiquorum decretorum. Patet antecedens, quia in
his votis, & eſt ſollemnitas acciſſetalis per publicam
emiſſionem, acceptionem, & traditionem, & eſt
ſollemnitas ſubſtancialis, quæ (vt tom. ſuper. di-
ximus) conſiſtit in virtute morali, ſeu legali ad
reddendam perſonam inhabilem ad matrimonium.
Confirmatur primò, quia vota religionum mili-
tarium, cum quibus diſpenſatum non eſt, quoad *Conſirma-
matrimonium contrahendum, vt vota militum S. prima.*
Ioannis, eo ipſo dirimunt matrimonium præcedens
ratum iuxta veriorum, & magis receptam ſenten-
tiam, vt eodem tomo viſum eſt: ergo ſimiliter, &c.